

LECTUUR VOOR DE RIJPENDE JEUGD

Dat er aan de lectuur voor de opgroeiende jeugd wel zoo een en ander ontbreekt, heeft o.m. ook Van Holkema en Warendorf's uitg. mij ingezien. En ze heeft door het uitschrijven van een werkelijk goed beloonende prijsvraag getracht, hierin verbetering te brengen. Of ze geslaagd is? Ten deele wel. Er zijn onder deze „bekroonde boeken“ ongetwijfeld goede verhalen. Alleen maar — ik ken er betere, ook wel in het genre „neutrale“ kinderboeken. Intusschen zijn we den uitgevers dankbaar voor hun initiatief. En omdat een ernstige poging ernstig moet worden opgevat, heb ik al de acht mij gezonden boeken nauwkeurig doorgelezen.

Voor de jongens zijn de titels: *Averij*, door Marie C. van Zeggelen (bekroond); *Onder de Duinkerkers*, door G. C. Hoogewerff; *De Stem in het Bosch*, door L. D. A. P. van Son, en *Keesje Oranje*, door Kees Valkenstein.

Het bekroonde boek geeft goede karakterteekening; de strekking valt te loven; dat Kees in staat wordt gesteld, door een samenloop van omstandigheden, tot het redden van zijn broer, is wel ietwat toevallig en doordat alles zoo goed afloopt zullen de jongens het verkeerde van z'n onderneming misschien niet genoeg doorvoelen. Omdat het boek overigens voor onze jeugd wel geschikt is, vind ik erg jammer, dat er uitdrukkingen in voorkomen, die wij niet uit den mond van onze kinderen zullen hooren.

Het boek van Hoogewerff geeft een goeden kijk op het leven onzer voorouders tijdens den tachtig-jarigen oorlog; frischt de herin-

Doof?

Si chho-randen, bern-omt toch Uwe rechtmatige plaats in het VOLLE LEVEN Dank zij de ACUSTICON kunt gij wederom elk normaal gevoerd gesprek, evenals muziek en zang, holder ZONDER INSPANNING hooren. Het Hoekje „Goed ni-uw* voor hen die doof zijn“ wordt U gratis toegezonden. AMERICAN ACOUSTICON COMPANY, ARNHEM.

RAJALAINEN

EDVARD WELLE-STRAND

Naar het Noorsch bewerkt door M. J. Molanus-Stamperius

3)

„Ik doe het, om den oorlog van nabij te zien“, antwoordde hij. „Ik wil zijn heeten, bloedigen adem voelen, zijn afschuwelijk gelaat zien. Het is hoog spel, maar mijn leven is dan ook de inzet.“

Hij bleef zitten en tuurde in zijn glas, waar de gouden parels in stegen en daalden.

Ook zij zweeg.

„Dit is dus een soort afscheidmaal van het leven?“ vroeg ze ten laatste.

Steinholdt glimlachte. „Hebt u er iets op tegen, mij gezelschap te houden?“

„Neen!“ zeide ze zacht. En haar oogen zochten de zijne.

„Hier hoog in het Noorden is het zoo koud“, begon ze, „de steden, de bosschen en de menschen. De bewoners van het Noorden hebben koude harten. Ze vermoorden elkaar met de oogen — hun kille, egoïstische oogen. Ze hebben geen temperament, geen gevoel.“

Steinholdt moest lachen.

„Uw filosofie is al te somber“, zeide hij. „Maar waarom zouden we onzen avond bederven met ons zorgen te maken over onze medemenschen? Laten we liever aan ons zelf denken.“

„U hebt gelijk. Ik schep zelf kunstmatig een koude atmosfeer. Prosit, luitenant, op het leven en op de kleur van de passie.“

Steinholdt zag haar met verwondering aan.

„Welke kleur is dat?“ vroeg hij.

„Rood is de kleur van het leven en den hartstocht, luitenant.“

nering aan een episode uit dien oorlog weer wat op en is vol avonturen. Gaarne aanbevelen.

(Zooals men weet is de heer Hoogewerff de schrijver van het in de Schouwvensterbibliotheek verschenen boek „De Joffers van Beckom“, welk boek binnen zeer korten tijd was uitverkocht. In den loopenden jaargang zal in deze bibliotheek van den heer Hoogewerff verschijnen de historische roman „De gave Gods“. Ook ziet binnenkort bij de uitgeefster van dit blad het licht „De Profet“, een boeiend verhaal uit den tijd der Wederdoopers.)

Keesje Oranje doet ons het circusleven en de daarin meespelende menschen zien van den mooisten kant. Het is goed geschreven. De leegheid van een leven, dat zowat enkel bestaat uit het vermaken van anderen, komt er niet voldoende in uit.

De Stem in het Bosch is het minst geslaagde van de vier.

De meisjesboeken zijn: *Wij met ons vijven in Rome*, door Tine Cool (bekroond); *Het Beugeljong*, door Anna Hers; *Ons Honk*, door Diet Kramer, en *Didi's avonturen*, door Chr. Moresco—Brants.

Het bekroonde boek geeft jeugdherinneringen. Het is in een oppgesmukt, prettigen stijl geschreven. Fantasie is er niet in, dus we kunnen niet beoordeelen, of de auteur werkelijk als schrijfter naam zal maken, dan of ze enkel een goed styliste is.

Het werk behoort tot de goede neutrale lectuur.

Het Beugeljong is een heel mooi boek maar — m.i. is het geen kinderboek. Ook niet voor groote kinderen. Het is al erg genoeg, dat sommigen dergelijke toestanden in hun leven moeten meemaken. We behoeven er hun niet opzettelijk mee in aanraking te brengen.

Voor groteren, voor jonge menschen, die gaan trouwen, voor ouders ook, beveel ik het om de beslist-goede kwaliteiten gaarne aan.

Er werd onlangs bezwaar gemaakt tegen het feit, dat zooveel boeken voor grotere kinderen hun stof ontleenen aan het leven op H. B. S. en Gym. Maar waarom zou dat af

graven werden. Steinholdt had het koud. Zijn gezicht was bijna gevoelloos. Met zijne dikke leeren handschoenen wreef hij zich telkens de wangen, om ze voor bevriezen te bewaren.

Luitenant Steinholdt was niet, zooals hij gehooft had, naar het Karelische front gezonden. Inplaats van over de Savolaksen had hij het bevel gekregen over een afdeling skiloozers van Oost-Botnië — geharde, kranige kerels, die nooit morden. Hij was gerechtigd van het hoofdkwartier naar het Sata-Kunta-front gestuurd, waar de strijd bij de Orivesi-stelling woedde.

Hij had deelgenomen aan de zware gevechten om het station Kangasala. Tweemaal had zijn afdeling, die als de elite gold, het station weer moeten afstaan. De Rooden brachten hun versterkingen zoo snel in het veld, dat zij geen tijd hadden, hun stellingen te bevestigen. Zijn bataljon was tot op de helft gedund; doch toen zij voor de derde maal de stelling gestormd hadden, lieten ze er zich niet meer uit verdrijven.

Het was een korte, verwoede strijd — man tegen man; maar ten laatste moesten de Rooden wijken. Alles ging bliksemsnel in z'n werk — een kort gevecht met de bajonet, dan vluchten de Rooden in paniek. Doch een enkele bijzonderheid herinnerde hij zich duidelijk.

Toen zijn mannen het station genomen hadden, was hij met nog enkelen de Rooden een eindwegs langs de spoorlijn gevolgd. Plotseling klonken schoten vanuit het bosch, en een zijner manschappen viel. Tien of twaalf Rooden, woeste kerels, stortten luid brullend op hem toe. Hij vuurde zijn revolver op hen af, maar geen hunner werd getroffen.

„Haalt versterking“, riep hij en begon langzaam naar het station terug te wijken. De Rooden smelden, een jonge, slanke kerel, een officier met rooden band om den arm aan het hoofd, op hem toe. Toen de officier hem tot op weinige passen genaderd was, hief hij den revolver en nam hem zorgvuldig op den kerel.

(Werd vervolgd.)

1) Ik heb je lief.

II.

Luitenant Steinholdt lag met zijn afdeling in een dicht bosch voor Mesukyla. Het was een fel koude winterdag. Een ijzige wind veegde de sneeuw tot hooge heuvels, waaronder de manschappen half be-

Bij scheren

geén pijn meer en geén stukgaan of naschrijven der huid. Indien men vóór het inzeepen de baardoppervlakte inwrijft met een weinig

PUROL
't voldoet iedereen

Doos 30 en 60, Tube 80ct. Bij Apoth. en Drogisten.

te keuren zijn? Voor vele van die jonge menschen is dat toch hun wereld? „Ons Honk“ leidt ons in die wereld in, en ook in die van den huiselijken kring. Het is een prachtboek voor grotere meisjes, want het is een mengeling van dwaasheid en wijsheid, van activiteit en overpeinzingen. En is het leven van meisjes op den leeftijd van zestien, zeventien niet zóó?

Omdat ik onlangs Diet Kramer zag gerangschikt onder de Christelijke schrijfsters maak ik haar attent op het al te lichtvaardig gebruik van „Goddank“ op blz. 43 en „o God“ op blz. 201. Dit is onnoodig en ongewenscht.

„Didi's avonturen“ blijft beneden het peil van deze serie. Onmogelijk en zouteloos.

Omdat ik nu toch iets zei over de nog heel jonge schrijfster Diet Kramer, neem ik meteen de gelegenheid waar, m'n lezeressen te wijzen op haar eerste boek „Stans van de vijf-jarige“. Uitgegeven bij de N.V. Drukkerij Jacob van Campen. Ook dit boek is zeer goed geslaagd. Het religieuze element had ik gaarne wat positiever gewild. Dit valt wel te verklaren uit het soort Christelijk gezin, waarin de schrijfster ons binnen leidt. Misschien ook uit een zekere vrees om het heilige neer te halen.

Ik wilde, dat ook ouders van grotere kinderen dit boek eens lazen, evenals „Ons Honk“ en als „Beugeljong“. Ze kunnen er de hedendaagsche jeugd beter door leeren begrijpen.

J. M. W.—W.